

Στέλιος Χαλκίτης

Ο ΛΟΥΣΗΡΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ

ISBN 978-960-456-381-4

© Copyright, 2013, Στέλιος Χαλκίτης

Το εξώφυλλο φιλοτεχνήθηκε από τη
Μαρία Τριανταφυλλίδου, αρχιτέκτονα-μουσειολόγο,
και παραχωρήθηκε, τιμής ένεκεν, στον συγγραφέα.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Φωτοστοιχειοθεσία

Εκτύπωση

Βιβλιοδεσία

Π. ΖΗΤΗ & Σια ΟΕ

18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας

Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19

Τηλ.: 2392.072.222 - Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

www.ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:

Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη

Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305 • e-mail: sales@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΩΛΗΣΗ ΔΙΑΝΙΚΗ-ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Χαριλάου Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα

Τηλ.-Fax: 210.3816.650 • e-mail: athina@ziti.gr

ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ - ΕΝΩΣΗ ΕΚΔΟΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Πεσμαζόγλου 5, 105 64 Αθήνα • Τηλ.-Fax: 210.3211.097

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.ziti.gr

Στα παιδιά μου

Το βιβλίο αυτό αποτελεί ένα φανταστικό δημιούργημα. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είναι προϊόντα της φαντασίας του συγγραφέα ή χρησιμοποιούνται σε φανταστικό πλαίσιο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά γεγονότα, τοποθεσίες ή πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, είναι τελείως συμπτωματική.

Αν το μυθιστόρημα ήταν ταινία θα 'θελα να ξεκινούσε με μια μουσική υπόκρουση, σαν ρέκβιεμ, και να εμφανιζόταν μια μάνα και γιαγιά μαζί σε ένα τοπίο άχρωμο, ασπρόμαυρου φόντου, και η μάνα να κοίταγε στωικά προς το μέρος μου με ένα βλέμμα σμιλευμένο από τις εμπειρίες των ασήκωτων χρόνων, και όμως εκείνη να είναι λεπτή μέσα στο παλιό, μαύρο, μακρύ μέχρι τους αστραγάλους φόρεμά της, και τα μαλλιά της πλεγμένα με τέχνη σε έναν υπέροχο πλοχμό, ριγμένο στη δεξιά μεριά του λαιμού της, να ακουμπά στο πάλλευκο στήθος της που το είδαν μόνο όσοι ήπιαν το γάλα αυτής της γυναίκας, και σαν περάσει απέναντι, να στέκεται βουβή, να παρατηρεί και να σκέφτεται σοφή και ολιγομιλούσα –γιατί αυτό κατάλαβε πως πρέπει να κάνει μόνο–, να παίρνει μια έκφραση και να περιμένει να την ερμηνεύσουν τα παιδιά και τα εγγόνια της· η σοφή αυτή γυναίκα δεν φωνάζει σε κανέναν, αγωνιά και περιμένει και όταν δει το ορθό, χαμογελά ευτυχισμένη, και στο λάθος σε παίρνει στον κόρφο της και μυρίζεις το άρωμα της μάνας. Έχει δεμένη την ποδιά στη μέση της· ακόμα μας υπηρετεί.

Οδυσσέας Στεφάνου

1

Τι πιο ζωντανό, αληθινό και ενάρετο από αυτή την ομολογία;

«Εγώ έφταιξα για όλα».

Χμ! Πόσο απλά ξεκίνησαν όλα!

Δεν μπορούσε ο Αντώνης να φανταστεί τις κηλίδες και τα στίγματα από κραυγαλέο χρώμα πάνω στο ευλογημένο λευκό της ηθικής.

Μέσα δεκαετίας του '70. Ο Εμμανουήλ Λεβή δεν δείχνει και μεγάλο ενδιαφέρον για την πορεία των εργασιών του Συνεδρίου Παιδιατρικής στο Λονδίνο. Δέχτηκε να συμμετάσχει περισσότερο για να ξεκολλήσει το μυαλό του από το φόρτο εργασίας που είχε στο ιατρείο του στο Τελ Αβίβ... και για να συναντήσει τον Αντώνη Ποταμίτη. Ήθελε ν' ακουμπήσει πάλι στο κέφι και την ευστροφία του, όπως τότε, που βρέθηκαν δίπλα στον ίδιο καθηγητή κάνοντας ειδικότητα σε νοσοκομείο της Αθήνας. Τότε κανένα από τα όνειρά τους δεν είχε ακόμα προδοθεί. Ήταν να τους καμαρώνεις. Αφοσιωμένοι στην επιστήμη τους, χωρίς αντιζηλίες, ιδιοτέλειες ή κόντρες, κατάφεραν να ατσαλώσουν μια φιλία ανοξείδωτη στο χρόνο.

Ο τελευταίος εισηγητής της δεύτερης μέρας παραχωρεί τη θέση του στην οργανώτρια του συνεδρίου. Αυτή υπενθυμίζει τη συνέχεια του προγράμματος, όπως έχει ήδη συμπεριληφθεί στο ντοσιέ της συμμετοχής που έχει μπροστά του κάθε σύνεδρος.

Οι περισσότεροι ασχολούνται με τα ακουστικά τους –μήπως πιάσουν καμιά λέξη– κι όσοι δεν τα καταφέρνουν θα έχουν μια καλή αφορμή για συζήτηση στο γεύμα που θα ακολουθήσει.

Ο Αντώνης όμως δεν θα πάει στο εστιατόριο. Έχει οξυνθεί μια πρωινή μικροενόχληση στον πρώτο γομφίο τής κάτω γνάθου αριστερά και απευθύνθηκε σε κάποιον από τους διοργανωτές για να επισκεφτεί επειγόντως γιατρό. Μιλάει καλά αγγλικά, οπότε δεν έχει ανάγκη συνοδού. Ο πόνος, πάντως, όσο πάει γίνεται τόσο μα τόσο ανυπόφορος!

Η Σάρα-Λίλυ Λέστερ, οδοντίατρος της καλής κοινωνίας, δεχόταν μόνο με ραντεβού. Μόλις είχε αποχωρήσει ο τελευταίος πελάτης, όταν την κάλεσαν από το συνεδριακό κέντρο. Έλπιζε μόνο να μην έπρεπε ν' ασχοληθεί με κανέναν ιδιότροπο όπως ο προηγούμενος!

...Έτσι τη συνάντησε ο Αντώνης κι αμέσως ο πόνος πήγε περίπατο για να πάρουν τη θέση του πλάνα γι' αυτή τη γυναίκα. Μετά τις απαραίτητες συστάσεις, μόλις τον ξάπλωσε στην άνετη πολυθρόνα, ο επαγγελματισμός της «οπτασίας» τού τράβηξε το χαλί.

Η Σάρα ήταν το κοριτσάκι της γιαγιάς, μιας γέννημα-θρέμμα υπέρμαχου κάθε παλιάς αξίας και παράδοσης. Τα μεγαλύτερα αδέρφια της ανατράφηκαν κάτω από την επίδραση των γονιών σε σχέσεις πιο ελαστικές. Όμως εκείνη είχε την «τύχη» να εγκατασταθεί η λαίδη Βικτώρια στο σπίτι τους λίγο πριν τις ωδίνες του τοκετού. Οι μέρες εκείνες ήταν σημαδιακές για όλους.

Η επιβλητική παρουσία της γιαγιάς ενίσχυσε σε τέτοιο βαθμό την ήδη αυταρχική ατμόσφαιρα, ώστε να μιλούν για εποχές «πριν» και «μετά». Το βρέφος σχεδόν αμέσως ύστερα από το πρώτο του κλάμα, πριν γνωρίσει τη μυρουδιά της μάνας, άλλαξε αγκαλιά για να γίνει «καθώς πρέπει».

Μητρική επαφή μόνο τις ώρες του θηλασμού. Απ' την άλλη η μαμά ήταν ιδιαίτερα απασχολημένη με τρία παιδιά στην εφηβεία για να ασχοληθεί με ένα μωρό που ήρθε πολύ αργά στη συζυγική ζωή και το ανέχτηκε μόνο επειδή ήταν σκάνδαλο οι εκτρώσεις. Ανακουφισμένη το άφησε να διαπαιδαγωγείται αθόρυβα στα χέρια της πεθεράς της, χωρίς να σκεφτεί ποτέ μήπως, εκτός από επίβλεψη, χρειαζόταν και στοργή...

Μεγαλώνοντας, η ομορφιά και η υπακοή του παιδιού κολάκευαν τη ματαιοδοξία της δεσποτικής εβδομηντάρας, που στο ζενίθ της χαράς ίσα που φώτιζε το στυφό της πρόσωπο κάποιος μορφασμός επιδοκιμασίας. Το τρυφερότερο άγγιγμα που γνώρισε ποτέ η εγγονούλα ήταν τα πολύπλοκα χτενίσματα στα πλούσια μαλλιά της.

Η Σάρα είχε «κύκλο» και ήταν περιζήτητη, αλλά δεν έβρισκε κανέναν να ανταλλάξει ιδέες, να συζητήσει έστω τα απλά νεανικά της ερωτηματικά. Ούτε φυσικά τα είχε καταφέρει με το άλλο φύλο. Ίσως δεν ήξερε τη μαστορική, μπορεί να μην ήταν ούτε τυχερή. Ανώριμες επιλογές, σχέσεις αποτυχημένες.

Χείμαρροι από όνειρα χωρίς ποτέ τη γεύση της αγάπης, πώς να διαμορφώσει κριτήρια;... «Ευτυχώς» που η γιαγιά αποχώρησε από τα εγκόσμια και άνοιξε τουλάχιστον ιατρείο, αλλιώς... αμφίβολο είναι αν θα επέτρεπε σε μια Λέστερ να ασχολείται –τι ντροπή– με τα δόντια του καθενός. Όχι, βέβαια, πως αφήνει και τώρα την εγγονή στην ησυχία της... Ξεφυτρώνει όπου θέλει και της τσαλαπατάει τον αυθορμητισμό. Αυτή τη στιγμή χτυπάει το μπαστούνι στο πάτωμα της σάλας καθώς η Σάρα ετοιμάζεται να δεχτεί την πρόσκληση για φαγητό κάποιου «ανώνυμου».

Πρώτη φορά την είδε χωρίς ιατρική μπλούζα. Φορούσε ένα υπέροχο σύνολο σε απαλό πράσινο, στολισμένο μ' ακριβό φουλάρι. Σιλουέτα άψογη.

Εκείνος άφησε το θαυμασμό να καθρεφτιστεί στο βλέμμα του, ενώ εκείνη τον κοίταζε με αγωνία για την εντύπωση που έδινε. Είχε παρκαρτισμένο το αυτοκίνητό της κάπου εκεί κοντά.

Όπως ήταν επόμενο, η Σάρα διάλεξε το εστιατόριο και το σημείο που θα καθίσουν. Πήγαν σε μια ανακαινισμένη γεωργιανή έπαυλη με πλατιές εσωτερικές σκάλες και πανύψηλο θόλο. Ο ντεκορατέρ, πιστός στο κύμα του νεο-μπαρόκ, είχε ντύσει τα πάντα με σκούρο κυπαρισσί και λευκά-περλέ φινιρίσματα. Το βαθύχρωμο σκηνικό έσπαγαν οι βαρύτιμοι πολυέλαιοι με τις ασορτί κρυστάλλινες λάμπες στα τραπέζια.

Ήταν γνωστή. Την καλωσόρισαν και πήραν τα επανωφόρια τους για το βεστιάριο. Κατόπιν τους οδήγησαν σε ένα από τα τραπέζια που κρατιούνται πάντα ρεζερβέ για τους εκλεκτούς πελάτες. Σε ρυθμό αστραπής είχαν στρώσει τραπεζομάντιλα και κουβέρ ώσπου να έρθει κοντά τους ένας μαιτρ σκέτο φιγουρίνι. Η Σάρα, στα κάρβουνα από τις συμβουλές της γιαγιάς, άκουσε τον Αντώνη με ανακούφιση να παραγγέλνει μεταλλικό νερό. Δεν σκόπευε να μεθύσει και να την εκθέσει, ούτε να την πιέσει να πει. Δεν ήξερε φυσικά πως εκείνος ουδέποτε πίστευε «in vino veritas» –στο κρασί οι αλήθειες– οπότε ούτε τώρα θα κατάφευγε σε τέτοιες μεθόδους για να αποσπάσει πληροφορίες και εκμυστηρεύσεις.

– Δεν πίνεις ή κάνεις φαρμακευτική αγωγή; Τόλμησε' ε... ήταν πια σειρά της να ρωτήσει και κάτι.

– Πολύ σπάνια, λίγο λευκό-ξηρό κρασί... Δεν νομίζω ότι το αλκοόλ, σε οποιαδήποτε περιεκτικότητα, βοηθάει σε τίποτα... προκαλεί μάλλον, παρά επιλύει προβλήματα, την καθσύχασε όντας πολύ σοβαρός κι απόλυτος.

– Οι Έλληνες πίνουν, έτσι δεν είναι; Είχατε και θεό του κρασιού...
 – Είχαμε θεούς για ό,τι φανταστείς... παλιά, τότε που κατέβαιναν οι θεοί κι έσμιγαν με τους θνητούς. Ο Όλυμπος τους φαινόταν βαρετός μπροστά στην ομορφιά της Ελλάδας.

– Λίγο προπαγανδιστικό δεν ακούγεται αυτό; Τον πείραξε.
 – Είμαι υστερόβουλος..., ανταπέδωσε το κέντρισμα. Προσπαθώ να σε πείσω, όταν αποφασίσεις διακοπές, να επισκεφτείς τον τόπο μου.
 – Δεν έχω ταξιδέψει ποτέ έξω από τη Βρετανία. Κι εδώ πάλι δεν έχω ταξιδέψει παρά ελάχιστα.

– Όταν ήμουν φοιτητής και είχα διάθεση και χρόνο, τα ταξίδια –κυρίως στο εξωτερικό– ήταν περίπλοκη υπόθεση... Τώρα στη χώρα μου τέλειωσε η μεγάλη πολιτική μας περιπέτεια, όλα είναι ελεύθερα, αλλά δεν ξέρω πια αν έχει νόημα η περιπλάνηση σ' άγνωστα μέρη για να διασκεδάσεις την πλήξη σου. Πιστεύω, όταν είσαι με αγαπημένα πρόσωπα, τα πιο μονότονα γίνονται ονειρικά.

Θα 'θελε να μάθει τι εννοούσε «αγαπημένα πρόσωπα», αλλά αρκέστηκε να ρωτήσει για τα τόσο καλά αγγλικά του.

Τότε αντιλήφθηκαν ένα διακριτικό γκαρσόνι να περιφέρεται, δήθεν ελέγχοντας το σερβίτσιο του νερού, και συνειδητοποιήσαν ότι εξακολουθούσαν να κρατούν κλειστά τα μενού. Χαμογέλασαν συνωμοτικά ο ένας στον άλλον κι έκαναν ότι μελετούν. Μόλις απομακρύνθηκε έβαλαν τα γέλια και προσηλώθηκαν στις ονομασίες του καταλόγου. Πάλι φάνηκε πως της άφηνε την πρωτοβουλία, αν και οι παρατηρήσεις του στη βρετανική κουζίνα την εντυπωσίασαν.

Κάποια στιγμή παράγγειλαν. Ήρθαν τα σχετικά σερβίτσια, τα μαχαιροπήρουνα, το τρόλει με τα «πρώτα». Κοίταζαν αφηρημένοι, έκαναν ότι δοκίμαζαν, δήθεν έτρωγαν... μπα, πάλι αφορμές για συζήτηση έβρισκαν... Ο σεφ θα πάθαινε κατάθλιψη αν τους έβλεπε έτσι ανόρεκτους.

Οι διηγήσεις και το κέφι του Αντώνη είχαν αναπτύξει ένα πνεύμα ζεστασιάς και ευφορίας που ποτέ πριν δεν έζησε η Σάρα.

Το γκαρσόνι ερχόταν κι άλλαζε τα ρεσώ των φαγητών που έπρεπε –λένε– να σερβιριστούν στη σωστή θερμοκρασία, αλλά μάλλον δεν σκόπευαν να τιμήσουν τα εδέσματα. Η καημένη η «σος» θα 'χε γίνει κρούστα. Ερωτευμένοι... σίγουρα πράγματα... Επίδειξη γνώσεων και γκρίνιες στο μαγαζί κάνουν όσοι θέλουν να κατακτήσουν, αλλά αυτοί οι

δύο είναι πολύ βαριάς μορφής. Ούτε πίνουν ούτε τρώνε. Αν τους ρωτήσεις, ούτε που θα θυμούνται τι είχαν διαλέξει.

Απορροφημένοι συνέχισαν ν' ασχολούνται ο ένας με τον άλλον ριχνοντας όλο και πιο λίγη προσοχή στο περιβάλλον. Κάποια στιγμή παρατήρησαν πως όλοι οι κομπάρσοι είχαν αποσυρθεί. Οι κουβέντες είχαν πάψει να σουλατσάρουν και η μουσική έστειλε ένα αλεγκρέτο.

– Είμαστε απaráδεκτοι!

– Τους καθυστερούμε...

Ο Αντώνης έκανε νεύμα για το λογαριασμό. Δεν μίλησε μέχρι να τελειώσει η διαδικασία. Αυτό που θα 'λεγε ήταν ιδιαίτερα σοβαρό και δεν ήθελε να τον διακόψουν. Ύστερα, ίσιωσε τη ράχη του, έμπλεξε τα δάχτυλα και με επίσημο τόνο ανήγγειλε:

– Πέρασα υπέροχα. Με ευχαρίστηση διαπίστωσα πως κι εσένα σου έκανε καλό η παρέα μου, οπότε πρέπει τον υπόλοιπο χρόνο που μας μένει να τον εκμεταλλευτούμε στο έπακρο. Προτείνω ένα αξέχαστο Σαββατοκύριακο μαζί. Αύριο στις έντεκα θα περάσω να σε πάρω απ' το ιατρείο σου. Μην απαντήσεις τώρα, τα λέμε το πρωί.

Σιγά που θα ξεστόμιζε κάτι τέτοιο αν δεν ήταν σίγουρος πως θα ερχόταν στο ραντεβού... Τα εκφραστικά της μάτια είχαν γίνει πια ανοιχτό βιβλίο.

Τη βοήθησε να φορέσει το πανωφόρι της σαν αληθινός τζέντλεμαν. Ταυτόχρονα, εκεί που δήθεν έστρωνε το γιακά, τράβηξε τη μακριά φουρκέτα που συγκρατούσε τα μαλλιά της κι εκείνα ξεχύθηκαν ευτυχισμένα. Γύρισε ξαφνιασμένη. Είδε να βάζει το αξεσουάρ στην τσέπη του.

– Κατάσχεται, της είπε μόνο με ακαταμάχητο χαμόγελο.

Οι επόμενες μέρες έγιναν αχόρταγες σαν μια στιγμή, απέραντες σαν την αιωνιότητα. Η έλξη των δύο νέων έγινε βεβαιότητα που δεν ξεθύμανε η απόσταση και ο χρόνος μέχρι την επόμενη συνάντησή τους.

Μ' αυτόν τον τρόπο άρχισε μια περίοδος στις ζωές τους όπου όλα λειτουργούσαν σε δεύτερο πλάνο εκτός από τις τηλεφωνικές τους επικοινωνίες. Όταν της πρότεινε να περάσει τις καλοκαιρινές της διακοπές κοντά του, δεν σκέφτηκε τίποτε άλλο παρά μόνο πως θα τον ξαναδεί. Γράφτηκε σ' ένα τμήμα μαθημάτων της Ελληνικής Πρεσβείας και η πρόοδος της ήταν εκπληκτική.

Ξύπναγε με τη μορφή του στα μάτια της και οι αμφιβολίες ήταν εκεί. Πλησίαζε τον καθρέφτη ψηλαφίζοντας επιβεβαίωση στα δικά της θέλητρα και ξαφνικά ο Αντώνης ο ίδιος –μέσα στο μυαλό της– της έβαζε φωτιά και αναστάτωνε το σώμα της. Πυρωμένη ξαναγύριζε στα μαλακά του κρεβατιού.

Κάθε της κύτταρο έμοιαζε με δαιμονισμένο αντάρτη που θα 'θελε να σφηνώσει στην καρδιά του Αντώνη άπειρες αναμνήσεις πάθους που θα τον ταλάνιζαν σαν δαυλιά. Το κρίνο είχε αλλάξει όψη για χάρη του, έγινε ολοπρόθυμο και ολοπόρφυρο, φλογάτο, κάθε άλλο παρά παρθενικό. Και τέτοια έξαψη δεν έχει άλλο λυτρωμό παρά το μεσουράνημα.

Η καρδιά του κατακόκκινου κρίνου τρέμιζε ντροπαλά στο άγγιγμά της. Ένιωθε τυλιγμένη όχι στα μεταξωτά του νυχτικού της, αλλά με άπειρα βλέμματα προσκυνητών αρχαίου ναού όπου στεκόταν ολόγυμνη, όμοια με αισθησιακό άγαλμα αναγεννημένης Αφροδίτης. Δίπλα της, διόλου μαρμάρinos, «ο δικός της» Ολύμπιος Απόλλων τη θώπευε με τις καυτές ηλιαχτίδες του. Το κρίνο ήδη ξεδίπλωνε τα πέταλά του έτοιμο ν' ανοίξει, όταν ένας πόνος διαπέρασε τον νου της, τόσο οξύς, που μούδιασε, αλλά δεν αναχαίτισε το φλόγισμα της σάρκας της. Συνέχισε συνεπαρμένη καθώς το άρμα του Ήλιου την έπαιρνε μαζί του στα έγκατα των μεσημεριών, πεταλούδα γητεμένη με τέτοιο πόθο για το φως που πέθαινε στην αγκαλιά του. Άλλες δυο φορές πήγε να τη σταματήσει η παράδοξη σουβλιά στο κεφάλι, αλλά η διέγερση ήταν πολύ ψηλά για να έχει πισωγύρισμα. Το άλικο κρίνο ήταν αποφασισμένο να θριαμβεύσει ολάνθιστο πάνω στους πάλλευκους θεούς κι εκείνη παραδόθηκε στην πρωτόγνωρη αίσθηση στενάζοντας.

Συνήλθε αργά, βυθισμένη σ' ένα χαύνωμα ηδυπάθειας, μεθυσμένη από το νέκταρ των αισθήσεων, νοσταλγώντας δειλά την υποδούλωση κάθε λογικής στο τυφλό ένστικτο.

Ο μόνος τρόπος να αντέχει στο χρόνο ήταν ν' ακούει τη φωνή του τότε όλα τα γκριζα σύννεφα έπαιρναν των ομματιών τους.

Μα κι ο Αντώνης καθόταν στα καρφιά. Όλοι αυτοί οι μήνες με τις ατέλειωτες ώρες κλήσης, τους απίστευτους λογαριασμούς τηλεφώνου, τους κυκλοθυμismούς, τις ανορεξίες... Την καρδιά μισή και το μυαλό φευγάτο... Βαρίες μέρες εσωτερικής πάλης πριν φτάσει η μέρα να ξανασυναντηθούν.

Ο Αντώνης θεωρούσε τις γυναίκες ιέρειες και ιερό το ερωτικό σμίξιμο. Για εκείνον ήταν υπέρτατη τιμή να σου επιτρέψει μια γυναίκα να διεισδύσεις μέσα της, να ενωθεί το κορμί σου με το δικό της και να παραχθεί σπασμός. Είχε σκεφτεί να πληρώσει ναύλο για να φτάσει στο λιμάνι των μηρών μιας γυναίκας, να ικανοποιήσει τον ερωτικό του δυναμισμό. Όμως το βρήκε ανίερο και προδοτικό και προτίμησε κάτι τίμιο και καθαρό· αυτοϊκανοποιούνταν συχνά με τη Σάρα να πρωταγωνιστεί σε σκηνές ερωτικές και στην απελευθέρωση βρυχιόταν σαν άγριο θηρίο.

Και όταν έφτασε η Σάρα στο νησί αγκαλιάστηκαν για να μη ξαναποχωριστούν ποτέ πια. Είχε κλείσει μπανγκαλόου στην πιο τουριστική ακτή, μα έτσι όπως πυροδοτήθηκαν τα αισθήματά τους, στη βδομάδα επάνω το ανακοίνωσε στους γονείς του.

– Αύριο σας φέρνω νύφη. Έτσι κι έτσι... Αποφασίσαμε και θέλουμε την ευχή σας.

– Με το καλό γιε μου..., μα δεν το 'λεγες πιο νωρίς... να στρώσουμε, να ετοιμάσουμε... να παραγγείλω στην τράτα φρέσκο ψάρι;

Επέστρεψαν μαζί στο Λονδίνο, όχι για να ζητήσουν την έγκριση των γονιών της, αλλά για να ανακοινώσουν την απόφασή τους πως θα εγκατασταθούν στα μέρη του Αντώνη.